

– вчиненні загальнонебезпечних дій, а саме: вбивство людей, застосування зброї, вчинення вибуху, підпалу чи інших дій, які створювали небезпеку для життя чи здоров'я людини або заподіяння значної майнової шкоди чи настання інших тяжких наслідків;

– погрози вчинення зазначених (загальнонебезпечних) дій.

До інших дій, які створили небезпеку для життя чи здоров'я людини або заподіяння значної майнової шкоди чи настання інших тяжких наслідків, відносяться застосування отруйних речовин, газів, затоплення, обвали, каменепадів, руйнування будівель, будинків, споруд, шляхів і засобів сполучення, пошкодження об'єктів довкілля, систем життєзабезпечення та ін.

Склад злочину, передбаченого ч. 1 ст. 258 КК, — формальний, тобто злочин вважається закінченим з моменту вчинення вищевказаних дій. Склад злочину, передбаченого ч. 2 ст. 258 КК України, в залежності від кваліфікуючої ознаки, може бути як формальним, так і матеріальним, а по ч. 3 — склад злочину є матеріальним, тобто настає з моменту закінчення вказаних наслідків [4, 218].

Таким чином, для закінченого складу терористичного акту у формі застосування зброї, вчинення вибуху, підпалу чи інших загальнонебезпечних дій необхідно, щоб вони створювали реальну небезпеку для життя чи здоров'я людини або заподіяння значної майнової шкоди чи настання інших тяжких наслідків. Наприклад, виникнення паніки і небезпека дестабілізації соціально-політичної обстановки у населеному пункті, дезорганізація нормальної діяльності тих чи інших підприємств, установ та організацій.

Що ж до суб'єктивної сторони, то її значення полягає у тому, що вона, відображаючи інтереси і наміри суб'єкта, служить внутрішнім джерелом поведінки, направляє і регулює об'єктивну сторону вчинку, оскільки суб'єктивну сторону будь-якого злочину утворює психологічне відношення суб'єкта до своїх суспільно небезпечних діянь і їх суспільно небезпечним наслідкам. Кримінальна відповідальність за суспільно небезпечне діяння можлива лише за наявності вини суб'єкта.

Суб'єктивна сторона злочинів, передбачених ст.ст. 258–258–5 КК України, характеризується виною у формі прямого умислу. Особа, яка має усвідомлювати, що вчинює описані в законі дії та створює ними загрозу й бажає їх скоєння. Із суб'єктивної сторони особа також хоче, щоб її дії стали відомими невизначено широкому колу осіб, бажає породити стан страху, використовуючи який, прагне висунути вимоги і домогтися їх задоволення або змусити адресат погроз до вигідної для винного поведінки.

З суб'єктивної сторони терористичний акт може бути вчинений лише з прямим умислом. Винний усвідомлює, що вчиняє загальнонебезпечні дії, які створюють небезпеку для життя чи здоров'я людини або заподіяння значної майнової шкоди чи настання інших тяжких наслідків, або погрозу вчинення зазначених дій і бажає їх скоєння. При погрозі немає значення, чи дійсно винний мав намір привести її у виконання, реалізувати.

Обов'язковою ознакою суб'єктивної сторони терористичного акту є спеціальна мета. Згідно ст. 258 КК України метою терористичного акту є: порушення громадської безпеки, залякування населення, провокація військового конфлікту, міжнародного ускладнення, вплив на прийняття рішень органами державної влади, місцевого самоврядування, службовими особами, об'єднаннями громадян, а також з метою притягнення уваги громадськості до визначених політичних, релігійних та інших поглядів винного. Отже, українське законодавство розглядає тероризм як злочин, який вчинюється в політичних цілях.

Базуючись на подвійному сукупному суб'єкті, суб'єктивна сторона тероризму також утворюється з двох протилежних складових. Як ми переконалися вище, перша складова, що відображає, як правило, дії розвинених держав по тому, що перешкодить здійсненню народами права на самовизначення і інших подібних

